

Scurta întâlnire

În jungla fără sfârșit și fără-nceput,
la un cap al ei și la celălalt, s-au născut
doi pui frumoși, doi pui de tigru,
numiți Ninigra și Aligru.

Ninigra avea
dungi negre și-aurii,
ca o acadea.

Aligru, dragi copii,
avea astfel de dungi
numai de-a lungul cozii lungi.

Încolo, cum să vă spun,
era mai degrabă brun.

În jungla fără-nceput și fără sfârșit,

cei doi pui de tigru totuși într-o zi s-au întâlnit.
Pe când se strecura alene printre lianele dese,
Aligru auzise un scâncet. Se-ntorsese
din drum și, privind pe furiș,
văzuse o tigruță cu coada-ncurcată-n hățiş.

Imediat trase cu colții de vreju-ncăpățânat
și reuși astfel să-i descurce coada treptat.
Tigruța-i mulțumi. Apoi se recomandară cum se cuvine.
— Mă numesc Aligru. — Mă cheamă Ninigra. — Îmi pare bine.
Pornind laolaltă, vorbiră cam în felul în care vorbesc,
de mii de ani, cei din neamul tigresc.
(Ninigra avea o voce mai subțire
și un ușor defect de vorbire,
cum se va vedea îndată
din conversația alăturată).
Aligru spuse: — Mă bucur nespus
c-am reușit să te salvez mai sus,
dar asta e un fleac pentru un tigru.
— *Mersigru* înc-o dată. De mii de ori, *mersigru*.
Conversație generală: — Ai văzut vreodată pantera neagră?
— Am văzut-o cum *aleagră*
chiar alaltăieri *seagră*.

Aligru rămase cam uimit
de-acest fel ciudat de vorbit,
dar, întrucât Ninigra era mai mică,
era firesc să fie peltică
și chiar câteodată să stâlcească
armonioasa limbă tigrească.

Aligru o conduse până-acasă.
Era o zi cu cer de mătăasă
și cu nori moi, de catifea,
când se aprinse prima stea.
—Pe mâine, spuse-atunci Aligru.

—La *revedegre*. S-a făcut *frigru*.
Și s-au văzut și-a doua zi, și-a treia zi,
și Aligru pe Ninigra tot mai mult o îndrăgi.
Jucau împreună șotron, se scăldau în unda străvezie
și-și jurau o veșnică prietenie.
Și totul ar fi mers înainte, firesc,
și poate nici n-aveam ce să vă povestesc,
dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat –
cum o să constatați imediat.

CAPITOLUL DOI

Iarmarocul fatal

În ziua 43-a din luna a 16-a, era iarmaroc,
un iarmaroc ce avea loc
în junglă, tocmai la mijloc.
Între palmieri, fuseseră-agățate
ghirlande frumos colorate,
iar între cocotieri fuseseră-atârinate
alte ghirlande și mai frumos colorate.

În mulțimea de tarabe și barăci,
clădite la umbră, sub crăci,
se vindeau nasturi, fermoare,
turte uscate la soare,
lampioane din nuci de cocos găurite,
aragazuri, chibrite,
covoare de stof, pistoale-americane,
televizoare și plane.

Ninigra stătea de vreun ceas
privind cu atenție un contrabas,
când iată-1 și pe Aligru lângă ea,
care din coada lui frumos dădea.

— După cum văd, privești atent
acest foarte important instrument.
(Aligru era deștept foarte
și vorbea adesea ca din carte.)

— Mă bucur mult că a putut *să-ajungă* –
spuse Ninigra – pân-la noi în *jungră*.

(Ce-i drept, pe Aligru această tigreașcă
începuse să-l cam plictisească.)

— Hai să-ți arăt mai bine, dacă vrei,
sprintenele zebre-călușei.

Zis și făcut. S-au uitat, aproape amețind,
la zebrele vârgate cu argint,
la hora sclipitoare și iute
în care-alergau pe-ntrecute –
și tot iarmarocul devenise-o culoare
puternică și sclipitoare,
o culoare în mai multe culori,
ca un roi de fluturi orbitori –,

încât, când Aligru vru să spună ceva,
observă uimit că Ninigra nu mai era.